

УРСУЛА ЛЕ ГУИН ИЗГУБЕНИТЕ ДЕЦА

Превод от английски: Владимир Германов, 2013

chitanka.info

Вдигна сребърната флейта до устните си и засвири. Със самото си на кръпки, раираните панталони и обувките в два цвята, обикаляше улиците на града и свиреше мелодия. Каква мелодия? Обръщаха се и слушаха — минувачи, бизнесмени, пазаруващи, секретарки, пушачи, туристи, просякини, просяци. Когато свирецът минаваше, те вдигаха глави, напрягаха слух, погледът в очите им се обръщаше навътре. Чуваха ли мелодията? Да... Не...? Някои го следваха известно време, опитваха да чуят какво свири на флейтата си. Една просякиня разтърси количката си от супермаркет и закрепя след него неприлични думи. Турист от Япония изтича напред, за да го снима, но го изгуби в тълпата. Един адвокат тръгна в крак подире му, вслуша се да чуе звука на флейтата, който несъмнено беше много висок и мелодичен. Но едва долавяше съвсем слаб звук, на границата на сетивата си, и на Бродуей сви встрани. Три момчета преминаха с бутане и крясъци покрай свиреца — брезентовите и пластмасовите им обувки бяха по-безвкусни и от неговото сако. Жена излезе от магазин за облекло и спря с превит гръб, леко раздалечи устни и се загледа след него. Малката ѝ дъщеря я задърпа за ръката нетърпеливо.

— Мамо, искам у дома, мамо, да вървим към автобусната спирка!

В майката, във всяка от жените и всеки от мъжете, покрай които свирецът минаваше, скачаше по едно дете и викаше: „Чувам го! Чувам го! Слушай!“. Но тя не можеше да го чуе, а дъщеря ѝ не обръщаше внимание, не слушаше, дърпаше я за ръката и тя я следваше послушно. Децата профучаваха покрай него на скейтбордове или кьнки, или тичешком. Мъже и жени се разхождаха или бързаха замислени за работите си, свиваха рамене с презрение към уличните музиканти, продължаваха разговорите си за общински облигации, футбол, цената на камбалата, делото, изборите, кризата. Някои от мъжете, някои от жените усетиха леко трепване на дъха, нещо като охкане или бодеж в гръдната кост, а други не почувстваха абсолютно нищо, когато детето в тях се измъкваше, освобождаваше се и хукваше невидимо след свиреца, когато викаше нечуто: „Чакай! Чакай ме!“, когато безвкусно облечената гъвкава фигура минаваше през тълпите, промушваше се през трафика на кръстовищата, без да престава да свири на сребърната си флейта. Сред тълпите тези избягали деца минаваха бързо и леко като валма прах или кълба пара, все повече и повече, облак, опашка на комета от нематериални деца, които следваха свирача, подскачаха,

лудуваха, танцуваха на неговата мелодия, с танцова стъпка минаха през целия град и предградията, през супермагистралите, докато най-накрая не стигнаха до моловете и заведенията за бързо хранене. Дали свирачът продължи покрай моловете към скритата страна, или се измъкна от децата по безкрайните проходи между огромните сгради без прозорци? Настигнаха ли го децата, или го изгубиха, привлечени от рекламните и стоките, магазините за играчки, сладкарниците? Разпръснаха се съвсем внезапно, всички избягали деца, отклониха се към магазините и кината, към залите за електронни игри, влязоха в игрите, скачаха и стреляха, и се унищожаваша едно друго сред облаци искри, влизаха във филми за развлечения, магии и железарии, тичаха през кули и замъци от усмихнати машинарии, през тунели и орбити от пицаящи машинарии. Там са изгубените деца. Когато са гладни, хранят се със сладникавия мазен дим на скарите, на които се пекат хамбургери за вечни времена, докато високоговорителите за вечни времена свирят мелодията на свиреца.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.